Küllakubjas. üks luggu ni hästi ühhel kui teisel: sepärrast mete ka keik ühhesuggused waewalisséd ja näljaséd siin olleme. Se üks wanna Jago Mihkel, se on weel se ainus, kel leiba ommast käest on: ja Jummal teab, kust se sedda wälja wõttab: rahwoke kül räkib et ta suur arst ja noid peab ollema: agga Jummal hoidko meid sesuggused tempud piddamast!

Josep. Selle asja üle tahhame meie ka ükskord juttustada. Nüüd pange tähhele! — Sinno issal önsal ollid nelli tõteggiad hinge, perret, ja neist piddas ta kaks allate moisas: siis ei jäänd temmale koddo ennam kui kaks, ja need piddid keik tallotööd teggema, ja perret toitma ja katma. Sul on nüüd ühhekssa tõteggiad innimesséd perres, neist pead sa kolm allate molsas: siis jäwad sulle allate kuus tõteggiad koddo, ja nendega pead sa tallotööd teggema, perret toitma ja katma. Mis nüüd holp-

holpsam on, seddasamma tööd kahhe innimessega tehha, ehk kue innimessega? — Mis sa arwad? — Noh, eks sa woi mulle selle küssimisse peäle wastust anda?

Küllakubjas. Jummal teab! ei minna woi sedda ärramoista.

Josep. Olled sa ni wannaks mehheks sanud ja ei woi sedda ärramoista, kes ennam joudwad tööd tehha, kaks, ehk kuus?

Küllakubjas. Küllap se teäda, et kuus ennam joudwad tehha kui kaks.

Josep. Sedda ma arwan, et igga laps sedda woib ärramoista. Agga kui se luggu nenda on, nenda kui meie näme, et tõest se luggu on; siis woib ka igga laps ärraarwada, et tallo üllespiddaminne nüüd palio helpsam assi on, kui meie essiwannemarte aial: ja et moisa tõ ja sundimine nüüd koggonisse ni raske ei

Eesti Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 24